

i det af ham fremsatte Forslag, at vel er der Bolignød, men det er en begrænset Bolignød, en Bolignød, som nu afskaffes i Henhold til Lov af den og den Dato i April Maaned 1923. Ja, hvis det var saa nemt at afskaffe den Bolignød, der hersker, at man kunde gøre det ved en Lov, saa tror jeg, at ingen mere end det Parti, jeg har den Ære at staa som Repræsentant for, med Begejstring vilde slutte sig til den højtærede Indenrigsminister og støtte hans Opfattelse. Men man afskaffer nu ikke Bolignøden saadan uden videre ved et Pennestrøg eller ved et Lovforslag. Man kan mindske en Krise, mindske en økonomisk Krise ved et godt Lovforslag. Det har Regeringen ikke altid været saa villig til. Men man mindsker eller afskaffer ikke Bolignøden saadan straks eller med faa Maaneders Varsel ved at gennemføre en Lov, der siger: Nu skal Boligreguleringen eller Huslejereguleringen ophøre. Jeg tror, her er en Samfundsopfattelse, som det er nødvendigt at sætte stærkt op imod en anden Opfattelse for at faa den belyst her i Rigsdagen i tilstrækkelig Grad. Her er den Opfattelse, som gør sig gældende i Regeringen igennem den højtærede Indenrigsministers Forslag, og som jo støttes blandt andet af Regeringspartiet Venstre og mindre blankt, mindre officielt af det konservative Folkeparti, idet der dog af dettes Medlemmer er afgivet saa mange Stemmer, at de har kunnet hjælpe Regeringsforslaget frelst gennem Rigsdagen. Denne Opfattelse vil jeg gerne kalde Landboernes byfjendske Politik paa Boligvæsenets Omraade.

Jeg forstaaer ikke, at man fra autoritativ Side, fra ledende Side indenfor Regeringspartiet ønsker at støtte en saadan Opfattelse. Det forekommer mig, at der fra mange Hold i vort Land har gjort sig stærke og gode Bestræbelser gældende for at udjævne Misforholdet, Misopfattelsen mellem By og Land, gaaende ud fra den Opfattelse, at vi alle er Danske, enten vi bor i By eller paa Land, og at vi alle sammen hver for sig skulde gøre sin Indflydelse gældende, for at Landets Befolkning, hvor den saa er født, enten det drejer sig om Sjællændere eller Fynboere eller Jyder, om Byboere eller Landboere, skulde kunne leve i saa god Fordragelighed og Forstaaelse indbyrdes som muligt. Men denne Opfattelse, som jeg troede var paa gode Veje til at naa til Sejrr, svækkes meget ved den Politik, som Regeringen anvender baade paa Erhvervs politikken og Boligpolitikken Omraade. Her kommer et stort Parti, Venstre, og dets Regering og siger om et saa vigtigt Forslag

som det om Boligspørgsmaalet: Vi erkender ikke, at her er nogen meget alvorlig Fare til Stede, vi erkender ikke, at Faren er saa stor, at det er nødvendigt i synderlig Grad længere at opretholde de saakaldte Boligrestriktioner; derfor vil vi fremsætte og ønsker vi vedtaget paa Rigsdagen et Forslag om en Boliglovgivning, som skal være en Afvikling, der skal foregaa i Løbet af de kommende 3 Aar, 2 Aar for det øvrige Lands og 3 Aar for Hovedstadskommunernes Vedkommende. Jeg vil gerne have Lov til at spørge den højtærede Indenrigsminister, om han tror, at en saadan Politik er klog, og at den kan føre til det ønskede Resultat, nemlig at Landets Borgere skulde søge at hjælpe hinanden til at komme til saa god Forstaaelse som muligt.

Jeg har nogen Vanskelighed ved at forstaa, at et Parti som Venstre, der jo i alt væsentligt er et Landboparti, at det med den Styrke og med den Voldsomhed kaster sig ind i et saadant Spørgsmaals Afgørelse som Boligspørgsmaalet, der i det væsentlige i hvert Fald først og fremmest, er et By-spørgsmaal. Partiet Venstre har ikke en eneste Repræsentant i Rigsdagen, valgt i Hovedstaden, og ikke, saa vidt jeg erindrer, nogen Repræsentant, valgt i en større Købstad i Danmark. Dette berettiger mig til at sige, hvad der jo er en gammel Kendsgerning, at Venstre væsentlig er et Landboparti. Og jeg spørger da den højtærede Indenrigsminister og Venstres ærede Ordfører (Johannes Jensen): Hvorfor vil Partiet Venstre, støttet af Landbointeresser i det konservative Folkeparti, tvinge et saadant Forslag igennem udenom Byrepræsentanternes Villie, idet de jo klart og tydeligt er vidende om, at Byrepræsentanterne, for hvem dette Spørgsmaal har sin store Betydning, Byrepræsentanterne i alle Partier, ser paa dette Forslags Gennemførelse med den aller, allerstørste Ængstelse. Hvis Forholdet endda var saaledes, at Landbruget, vort bærende Erhverv, kunde hvile i sig selv, det vil sige selv optage sit Fødselsoverskud i sig, saa kunde Landboerne, ganske vist noget jesuitisk, indtage det Standpunkt, at de sagde: Vi Landboere, der repræsenterer det bærende Erhverv i Danmark, klarer os selv; vi bringer Millioner og atter Millioner hjem, der bærer vort Lands Økonomi, vi klarer os selv, og vi maa ogsaa bede Byernes Indbyggere om at klare sig selv. Men saaledes er Forholdet ikke. Forholdet er jo saaledes, at Landbruget ikke selv kan optage sit Fødselsoverskud i sig, men skyder det fra sig, sender det til Udlandet og ind til Byerne. Statistisk Aarboeg fortæller os om, at der i de